

Makale Gönderilme Tarihi: 07.03.2019 – Makale Kabul Tarihi: 19.03.2019

BAHAETTİN KARAKOÇ İLE SON KONUŞMA

Songül CANSIZ*

Özet

“Beyaz Kartal” olarak tanınan, Türk şiirinin Dede Korkut’u Bahaettin Karakoç, kendine has şiir tarzıyla çağdaş Türk şiirinin önemli isimlerindedir. Ünü ülke sınırlarını aşmış bir şairdir. 1930’da Kahramanmaraş’ın Elbistan ilçesine bağlı Cela köyünde doğdu. Karakoç’un babası çocuklarına cönkler okuyan bir din adamı ve şairdi. Babasına özenerek şiire heveslenen şairin ilk şiiri 1942 yılında Yurt dergisinde yayımlandı. Hasanoğlan Köy Enstitüsü Sağlık Bölümü’nü 1949’da bitiren şair, sağlık memuru olarak çalıştı. 1982’de emekli olan şairin dokuz çocuğu vardır. Şiirleri Seyran, Kar Sesi, Bir Çift Beyaz Kartal, Beyaz Dilekçe, Ihlamlar Çiçek Açtığı Zaman adlarıyla bir araya getirilerek tekrar basılan şair, Seyran’dan önce yazdığı şiirlerini kendi üslubu henüz oluşmadığı gerekçesiyle sonraki kitaplarına almadı. Kahramanmaraş’ta yaşayan Karakoç’un çıkardığı Dolunay dergisi bir sanat okulu işlevi gördü ve Karakoç, dergide her kesimden sanatçıya yer verdi. “Dolunay Şiir Şölenleri”yle şiiri ayağa kaldırma gayesinde olan şair, 16 Ekim 2018’de vefat etti. Bahattin Karakoç ile yapılan bu röportajda sanatçının sanatı, sanatçıya bakışı ve Köy Enstitülerinin eğitim hayatındaki yeri üzerinde durulacaktır.

Anahtar Kelimeler: Bahattin Karakoç, röportaj, sanat, şiir.

Bahaettin Karakoç's Final Interview

Abstract

Bahaettin Karakoç, who was known as both the 'Dede Korkurt of Turkish Poetry' as well as the 'White Eagle', is an important figure in contemporary Turkish poetry because of his distinct style. His reputation has crossed beyond Turkish borders. He was born in 1930 in the village of Cela, in the Elbistan district of Kahramanmaraş. His father was both a clergyman and poet who recited poetry to his children. Following in his father's footsteps, Bahaettin's very first poem got published in Yurt magazine in 1942. He graduated from the Department of Health Studies at the Hasanoğlan Village Institute in 1949, whereupon he worked as a medical officer. He retired in 1982, and fathered nine children. Among his published works of poetry include Seryan (Seryan), Kar Sesi (The Sound of Snow), Bir Çift Beyaz Kartal (A Pair of White Eagles), Beyaz Dilekçe (The White Request), and Ihlamlar Çiçek Açtığı Zaman (When the Flowers of the Linden Tree Blossom). His poetry prior to Seyran never found their way into his books because of his lack of refined style up until that point. He started a magazine 'Dolunay (Full Moon)', which still features artists from all walks of life and thus serves as an art school of sorts. The poet at made many an attempt to raise the face of poetry through his 'Dolunay Poetry Festivals', however he died on October 16, 2018. In his final interview he gave prior to his death, he talked at length about his own art, and his views on bot art and artists, as well as about the education he had received during his Village Institute years.

Keywords: Bahattin Karakoç, interview, art, poetry.

* Emekli Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni, songulcansiz@hotmail.com

Konuşan: Songül Kundakçı CANSIZ

Konuşma Tarihi: 26.08.2018

Yer: Kahramanmaraş'ta şairin evi

Saat:12.00- 14.00

Giriş

Şiirlerini zevkle okuduğumuz 12 yaşından 88 yaşına kadar okumaya ve şiir yazmaya devam eden Dolunay dergisinin sahibi Bahaettin Karakoç, 1983'te tanıdığım daha sonra da aile dostumuz olmuş bir büyüğümdür. Dolunay¹ dergisiyle ve kendisinin organize ettiği "Dolunay Şiir Şöleni"yle Anadolu'nun ve Türk dünyasının dört bir yanında yaşayan şairleri, şiir severlerle buluşturarak Türk edebiyatına katkıda bulunmuş bir ses avcısıdır. Daha önce çok güzel ve özel anlatılarını kaydettim ama maalesef bu kayıtlar silince şairle tekrar konuşarak bunları kayda geçirmek istedim. Kurban Bayramı tatilinin son günü Bahattin Karakoç'la hem hasret gidermek hem de mülakat için Kahramanmaraş'a doğru yol aldık.

Ahir Dağı eteklerindeki Binevler Mahallesi Platin Apartmanının 4. kat 12 numaralı evinin kapı zilini çalıyorum. Kapı açılmayınca kaygılanıyorum ama kapı bir zaman sonra açılıyor. Onu ilk defa bu kadar bitkin ve zayıf gördüm, çok üzüldüm ama ona belli etmedim. Hal hatır faslından sonra kütüphanesindeki ciltli Dolunay dergilerini inceliyorum merakla. İlk sayısı Ocak 1986'da çıkan, gençlere kucak açan ve Türkiye'nin birçok iline dağıtılan bu meşhur kültür, sanat, edebiyat dergilerini yeni görüyorum çünkü. Yanıma geliyor.

Cansız- *Ne büyük iş yapmışsınız hem Anadolu'da ve hem de nerdeyse tek başına.*

Karakoç- Evet, Türkiye'de tek başına.

Cansız- *Kaç sene sürdü bu Dolunay?*

Karakoç- Hâlâ devam ediyor.

Cansız- *Dolunay Şiir Akşamları'yla değil mi? Dede Korkut duasıyla açılan, sanki geçmişin ozan geleneğini, şölen kültürünü bugüne taşıyan Dolunay Şiir Şöleni'ninin ününü duydum.*

Karakoç- Evet, Dolunay Şiir Akşamları'yla devam ediyor, dergi olarak 3 yıl sürdü Dolunay.

Cansız -*Çok güzel bu dergiler, Anadolu'da ilk defa böyle bir dergi çıkıyor. Nerede basıldı?*

Karakoç -İstanbul'da da bastırdım, Ankara'da da bastırdım, alıp geldim.

Cansız- *O yıllarda bunu engelleyenler de oldu mu?*

Karakoç- Çok, çok oldu. Dolunay'ı yaşatmak için ilan, reklam ve abone bulmak amacıyla bütün bankalara, bütün kurumlara, Kültür ve Turizm Bakanlığına başvurduğum. Sonuç

¹ Bahaettin Karakoç'un şiir anlayışı ve Dolunay dergisi ile ilgili ayrıntılı bilgi için bak. Seyran (Mayıs 2012) Bahaettin Karakoç. İstanbul: Nar Yayınları

alamadım. Bakanlığa gittim, ilgili bürokratin odasında sohbet ediyoruz. Bana baktı “Sen megaloman mısın?” dedi damdan düşer gibi patır kütür.

Cansız – Niye öyle dedi?

Karakoç– Ben yüzüne baktım, güldüm. “Yazdıklarım, konuşmalarım, davranışlarım öyle bir hava mı estiriyorum ki bu soruyu bana sordunuz?” dedim. “Yok” dedi, “Ben sezmedim ama öyle diyorlar.” dedi. Fena bir koku kendini ele verir ama ben üstüne gitmedim. Ama o, “Sen, dergin için niçin meşhurlardan şiir ve yazı istemiyorsun?” diye ikinci defa soru yöneltince kızdım. “Kimin hangi sahada meşhur olduğunu ben bilmiyorum, lütfen açıklar mısınız o meşhurların adlarını bana?” dedim.

Cansız – Çok şaşırtıcı bir olay, ne dedi peki?

Karakoç – Sustu ama ben anladım artık niye megalomanlıkla itham edildiğimi. Dolunay’da “meşhurlara” değil gençlere yer verdim.

Cansız – (Dolunay’da yazan hepsi birbirinden değerli isimlere bakıyorum.) Nazan Bekiroğlu da yazmış dergide.

Karakoç – Evet, yazdı.

Cansız – Abone oldu mu Bakanlık dergiye?

Karakoç – Olmadılar.

Cansız- Yedi Güzel Adam adı verilen isimler de yazdı mı dergide? Onların isimlerini göremiyorum.

Karakoç -Yok, hiçbiri yok onların.

Cansız- Niye yok? Onlar da Maraşlı.

Karakoç- Ben istemedim.

Cansız – Niye istemediniz?

Karakoç- Neyini isteyim. Onlarda bir şey yok şiir adına, parti arkasına sığındılar onlar.

Ayakta yorulduunuz, oturun da öyle konuşalım diyorum. Olur, diyor ve kütüphanenin önünden ayrılıp üstünde kitapların olduğu sehpanın iki yanına oturuyoruz.

Karakoç – Bak, bunlar, görüyorsun işte! (Sehpanın üstündeki eserlerinin beş ciltte toplandığı Nar yayınlarından çıkan külliyatı gösteriyor ve sayıyor tek tek.) 1- 2- 3- 4- 5.

Seyran’dan başlayarak sırasıyla Kar Sesi, Bir Çift Beyaz Kartal, Beyaz Dilekçe, Ihlamurlar Çiçek Açtığı Zaman kitapları cildiyle, kapak tasarımıyla, güzel renkleriyle yeni gelin gibi duruyorlar karşımda. “Ben sana gönderdim kitapları, daha vermedi mi sana Selcan (Şairin öğretmen arkadaşım olan kızı)” diye de kızıyor. Nasılsa getirir, işi vardır ya da ben gider alırım, diyorum ama o, elime geçmediği için çok üzülüyor ve kızmaya devam ediyor. Bunun dışında ne var, diyerek aranyor, göstereceği kitapları arıyor.

Cansız- Bütün şiirleriniz bu kitaplara girdi mi, açıkta kalan var mı?

Karakoç- Evet evet, hepsi girdi. Bu (Eline aldığı bir kitabı gösteriyor.), İstanbul Büyükşehir Belediyesi, Bahattin Karakoç’a saygı diye bastı bunu.

Cansız- Bunu bilmiyordum ben. Çok güzel bir çalışma olmuş gibi görünüyor. (Alıp incelemeye başlıyorum.) Evet, çok güzel olmuş.

Karakoç- Evet, yarısı hakkımda yazılanlar, yarısı da şiirler. Bunu yeniden bastırmayı düşünüyorum.

Cansız- *Güzel olur basılırsa. (Kitapları inceliyorum.) Çok fazla şiiriniz var. Şiirleri kolay mı yazarsınız yoksa zor mu? Bazı şairler çok uğraşmış?*

Karakoç- Ben anlamadığım şiiri yazmam. Anladığım şiiri çok severim. Mesela; çok seviyorum bu şiiri: “Beni candan usandırdı cefâdan yâr usanmaz mı / Felekler yandı âhımdan murâdım şem’i yanmaz mı” Bunlar ne kadar güzel mısralar.

Cansız- *Bunlar anlaşılır bir Türkçe ile yazıldığı için çok seviyoruz diye düşünüyorum.*

Karakoç- Evet ama biz Türkçeyi de bilmiyoruz, Arapçayı da bilmiyoruz.

Cansız- *Divan şiirini sever misiniz? Divan şairlerini beğenir misiniz?*

Karakoç- Severim evet, şiirin hangi çeşidi olursa olsun severim, yeter ki gerçek şiir olsun. Fuzûlî’yi çok severim mesela, benim kitabımda Fuzûlî’ye nazire kaç tane şiirim var.

Cansız- *Divan şiirine kıyasla Halk edebiyatı dili anlaşılır olduğu için daha zevkli geliyor galiba insanlara. Sizin de Halk edebiyatı tarzında bestelenmiş şiirleriniz çok bildiğim kadarıyla.*

Karakoç- Öyle, var benim de bestelenmiş şiirlerim. Şimdi kitap haline getiriyorlar, Osman Eriş vardı TRT’de, Abdurrahim’in şiirlerini de bestelemiş, o yapıyor.

Cansız- *Şiire babanızdan heveslendiğinizi biliyorum. Babanızdan önce şair var mıydı ailede?*

Karakoç- Yoktu, babamdan başladı şiir hevesi.

Cansız- *Kardeşlerinizden Abdurrahim ve Ertuğrul’dan başka şiir yazan var mı ailenizde?*

Karakoç- Hepsi şair bizimkilerin.

Cansız – *İki yıl önce yaylada bizde kaldığınızda ben sizin hâlâ kitap okuduğunuza şahit oldum, adeta uyuyup uyanıp kitap okuyorsunuz. Sizin çocukluk yıllarınızda pek kitap yoktu galiba köylerde, siz nasıl ulaşırdınız kitaba? Evinize o yıllarda kitap girer miydi sizin?*

Karakoç – Vardı kitap, çok kitap girerdi eve. Babam CHP’liydi. Halkevleri falan vardı o zaman. Onun başında babam vardı. Bütün dergiler bize gelirdi, Ülkü mülkü Halkevi dergileri, hep bizim eve gelirdi.

Cansız- *Halkevinin başkanı mıydı babanız yoksa?*

Karakoç- Evet, sonra Demokrat Partiye geçer geçmez onları bıraktı babam.

Cansız- *Nerede, Elbistan’da mı?*

Karakoç- Evet, Ekinözü yani Cela’da.

Cansız - *Çok ilginç, CHP'den Demokrat Partiye geçmesinin belirgin bir sebebi var mıydı?*

Karakoç- CHP'lileri sevmezdi.

Cansız- *Dinî konulardaki tavırları sebebiyle mi sevmezdi?*

Karakoç – O da var, başka sebepler de var.

Cansız- İlk yayınlanan şiirinizi 12 yaşınızda yazmışsınız ve çok beğenilmiş diye okudum. Nerede yayınlandı, nasıl oldu, anlatır mısınız?

Karakoç- Evet, Behçet Kemal Çağlar'ın çıkardığı Yurt dergisinde yayımlandı. Bu şiir, köyüme ait bir güzellemeydi. Kendimi büyük şair görüyorum ya şiirim yayınlandı diye, bir şiir de magazin dergisi vardı, Yedi Gün, oraya gönderdim, Nihat Sami Banarlı Hoca vardı orada. Bulsam dergiyi getirirdim, kolaydaydı o dergi ama... (Diyerek bakındı çevresine. Yorulmasını istemedim, çok halsiz görünüyordu çünkü.)

Bir not yazmış Nihat Sami Banarlı: “Sayın Bahaettin Karakoç-Elbistan. Zengin bir hayal dünyanız var. Heceyi güzel kullanıyorsunuz, biraz daha çalışırsanız iyi bir şair olabilirsiniz.”

O an siz beni küçük bir şair biliyorsunuz öyle mi, diye çok kızdım. Dağlara, taşlara, harman yerine çıktım; çok öfkeliyim, kendi kendime dedim ki: “Allah’ım, Türkiye’nin en büyük şairlerinden biri olacağım, beni iyi bir şair yap, söz veriyorum, hep senin için yazacağım. Allah’ım, sen beni utandırma!”

Cansız – Sizin 12 yaşında olduğunuzu bilmiyordur bence Nihat Sami Banarlı. O günden bugüne verdiğiniz söze hep sadık kaldığınızı, Allah’ın da bu sebeple size böyle bir şiir kabiliyeti verdiğini önceki konuşmamızda da ifade etmişsiniz.

Siz, Hasanoğlan Köy Enstitüsünden mezun oldunuz. Köy Enstitülerindeki başarılı öğrencilerin merkezî bir sınavla alındığı Türkiye’nin ilk köy üniversitesi kabul edilen müthiş bir okulmuş orası. Sizin tanıdığınız kimler vardı o zaman? Tonguç’u, Sabahattin Eyüboğlu’nu tanır mısınız?

Karakoç- Evet, iyi tanırım, orada öğrenciyken tanıdım onları.

Cansız- Siz canlı bir tarihsiniz maşallah. Hasanoğlan Köy Enstitüsüne gelip gidermiş Yaşar Kemal, onu da tanıdınız mı?

Karakoç- Yok, o yoktu orada, ben Düziçi’nden, Adana’dan tanırım onu. O zaman yazarlığı yoktu, çeltik tarlası beklerdi. Cumhuriyet gazetesinde röportaj yaptı, ondan sonra yazar oldu.

Cansız- Sizi kim gönderdi Köy Enstitüsüne, o yıllardan bahseder misiniz?

Karakoç- İlk önce Haruniye Köy Enstitüsünde okudum, Düziçi’nde (Haruniye) okuldan kaçtım, geldim. Sıkılınca kaçardım ben. Benim arkadaşlarım 6 ay içinde sınıf geçtiler. Eğitim şefimiz Safa Güner, bana bir mektup yazmış. “Kaçak, artık gel. Arkadaşların sınıflarını geçtiler. Sen gelmedin, yerin açık bekliyor.” diye, severdi beni.

Cansız- Kimler vardı orada edebiyatçılardan, tanıdıklarımız var mı?

Karakoç- Hasanoğlan'da da Düziçi’nde de en tanınan edebiyatçılar benim başımdaydı. Müdürümüzün hanımı edebiyat öğretmeni, o girerdi imtihana. Ben her zaman on alırdım. (Gülüyor.) Bazen kızlara nazlanıyordum, gençlik ya o zaman.

Cansız- Kızlar çok muydu Hasanoğlan'da?

Karakoç- Çoktu kızlar, edebiyattan imtihan oldu mu kim neredeyse beni arar bulurdu.

Cansız – Cumhuriyet’in kazanımlarından olan Halkevleri ve Hasanoğlan gibi Köy Enstitülerinin kapanması sizce iyi mi oldu kötü mü?

Karakoç- Kötü oldu. CHP zamanında açıldı ve CHP zamanında kapandı. Buna rağmen kabahati Demokrat Partiye buldular, Demokrat Parti kapatmadı hâlbuki. 1950’de çıkarılan af yasasıyla Nazım Hikmet affedilince bunların aradıkları şey oldu. Hem solculuğu hem sağcılığı bunlar götürüyordu, CHP’liler. Mütegalibe sınıfıydı bunlar, üstün gelmeye çalışıyorlardı. Yaa, bana komünist damgası vurdular, Köy Enstitüsünü bitirip köye gittiğimde.

Cansız- *Kim yaptı bunu size?*

Karakoç- Ağalar, köy ağaları.

Cansız- *Aslında Köy Enstitüleri ve Halkevleri eğitim alanında çok işe yaramış değil mi? Arif Nihat Asya, Halkevleri halkın değil de sadece CHP'lilerin parti evi, parti ocağı gibi kullanıldığı için iş görmez hale geldi, kimse uğramaz oldu, diye yazmış Halkevleri başlıklı yazısında. Siz ne dersiniz bu konuda?*

Karakoç- Evet, Köy Enstitüleri ve Halkevleri çok işe yaradı ama maalesef her yerde bunu yaptılar. Ben Köy Enstitülerinin kapatılmasına şunu derim: Türkiye, büyük bir devrim kaynağından mahrum oldu, çile çekmeye mahkûm oldu.

Cansız- *Hasan Âli Yücel’in Köy Enstitüleri, çevrilen klasiklerin içerikleri ve üniversitedeki solcu hocaları himaye etme konusunda suçlanmasına ne dersiniz?*

Karakoç- Yook, yoktu öyle bir şey. Şimdi bulabilsem çıkartırdım Hasan Ali Yücel’in yazdığı Mevlid’i.

Cansız- *Behçet Kemal’in yazdığı Mevlid’i biliyorum, Hasan Ali Yücel’inkini bilmiyorum ben.*

Karakoç- Behçet Kemal’inki sapıklıktı. Hasan Ali’ninki tamamen dinî idi, Süleyman Çelebi’ninki gibi.

Cansız- *Hasan Ali Yücel’i şahsen tanır mıydınız?*

Karakoç – Tanırım, iyi tanırım.

Cansız- *Nasıl biriydi Hasan Ali Yücel?*

Karakoç- Çok iyiydi. Hasanoğlan Köy Enstitüsünde ilk defa gördüğümde yemekhaneden çıkıyordu, ben de çıktım. Bayrak direğinin yanında bir göçmen çocuğu vardı, Gavurdağlı. Ben onunla konuşurken yanımıza geldi. “Gençler, merhaba!” dedi. Biz de “Merhaba!” dedik. Gök gürlüyordu, yağmur yağacaktı. “N’oluyor” dedi, “Nasıl yağıyor bu yağmur?” diye soruyor bir arkadaş gibi bize. Arkadaşım biraz deli doluydu, dedi ki: “Nasıl yağacak, Allah yağıdırıyor. Yağ diyor, yağıyor.” Hasan Âli Yücel “Aferin oğlum, evet, Allah yağıdırıyor. ” dedi. Hayır, dinle alakası yok, fizikî bir olaydır, diyebilirdi; demedi, aşığlamadı çocuğu.

Cansız- *O halde Hasan Ali Yücel’in Arif Nihat Asya ile meselesi neydi? Bilginiz var mı bu konuda?*

Karakoç – Mesele şu: Arif Nihat Asya, Malatya’nın meşhur lisesinde müdür iken o gün Hasan Ali Yücel okula geldiğinde paçası biraz ıslakmış, ondan olmuş. Adana’da Arif Nihat meşhurdu, 5 Ocak’la, Kanatlar ve Gagalarla meşhurdu, fikra yazardı.

Cansız- *Ben Arif Nihat Asya ile ilgili bir makale ve kitap hazırlıyorum. Siz hem Arif Nihat Asya’yı hem Hasan Ali Yücel’i tanıdığınız için soruyorum. Hasan Âli Yücel’e niye bu kadar tepki oldu milliyetçilerde?*

Karakoç – Olur, iyi olur, hazırla kitabı. Şunu iyi bil, Hasan Âli Yücel komünist değildir. İnançsız değildir. Hatta İnönü'nün ailesine hep Kur'an okumuş. Hasan Âli Yücel, tek bırakıldı o zaman.

Cansız- *Siz Adana'da mı tanıdınız Arif Nihat'ı?*

Karakoç- Evet, Adana'da tanıdım ben. Arif Nihat Asya'yı tanımayan var mı ya? Ben çocuk iken abone idim onun dergilerine, Adana Halkevi dergilerine.

Cansız- *Nasıl birisiydi Arif Nihat Asya, biraz anlatır mısınız?*

Karakoç- Çok iyi bir insandı, samimiydi, çok büyük bir şairdi. Üslubu çok çarpıcıydı. Ankara Hasanoğlu Köy Enstitüsünden mezun olduktan sonra Ankara'da Arif Nihat Asya ile Edebiyatçılar Derneğini kurdum.

Cansız- *Saadettin Yıldız'ın kitabında okumuştum, 1974'te Sanatçılar Derneği kurduğunuzdan bahsediyor.*

Karakoç- Edebiyatçılar Derneği, zaten Sadettin Yıldız benden aldı idi onun belgesini.

Cansız- *Bir anınız var mı Arif Nihat Asya'yla Edebiyatçılar Derneğinde?*

Karakoç- Ankara'da Halide Nusret Zorlutuna'nın evinde, kızı Emine Işınsu da vardı, kahvelerimizi içiyoruz. Arif Nihat, ben, Işınsu, Türkes'in damadı Yetik Ozan takma isimli Turgut Günay da var. Ahmet Bican Ercilasun ve karısı, Sadık Kemal Tural var. Onları hep ben tanıştırdım. Derneği kurarken idareyi Yavuz Bülent Bakiler ile Mehmet Çınarlı'ya verdiler. Siz idare edin, dediler. Çınarlı, kaçmak falan istedi, "Benim işim zor." dedi. Ben biraz öfkelenim. "Ben Maraş'tan, Elbistan'dan kalkıp geliyorum, siz burada oturduğunuz yerde zorluktan bahsediyorsunuz." dedim.

Cansız- *Size "ağa" diyorlarmış zaten, Bahaettin Ağa diyorlarmış. Öfkenizi hissetmişler demek ki. (Hep beraber gülüyoruz)*

Karakoç- Öyle diyorlardı, onu Işınsu diyordu.

Cansız- *Aşk şiirleri yazıyorsunuz ama sert, efe tavrınızı da fark etmişler demek ki.*

Karakoç- *(Tatlı tatlı gülüyor.)* Aslında herkesi en fazla korkutan bendim.

Cansız- *Önceki konuşmamızda, "Abdurrahim'in şiirlerini okuyanlar onu çok kavgacı, gürlütcü, sert biri; benim şiirlerimi okuyanlar da beni sakın bir derviş sanır. Hâlbuki durum tam tersi; Abdurrahim daha sakın, ben daha öfkeliyim." demiştiniz.*

Karakoç- Doğru, öyle öyle.

Cansız- *Hisar dergisinde şiirleriniz yayınlandı. Siz bir Hisar şairi sayılabilir misiniz, yoksa farkınız var mı?*

Karakoç – Yok, Hisar şairi değilim. Farkım var. Ben oraya geldiğimde bunların benim beğenmediğim tarzları vardı. Ben onları yavaş yavaş terk ettirdim. Tekelden içki reklamları alınıyordu. Ben vardım hepsi bitti.

Cansız- *Şiir imgeli mi olmalı sizce, çünkü birçok şiirinizde imgeler var ama öyle olmayan da var. İçinizden nasıl gelirse öyle mi yazıyorsunuz?*

Karakoç- Vallahi ben şiiri çağırdığım zaman kuşlar gibi etrafıma nasıl inerler, güvenleri var mı bana, ben ona bakarım. Kelime bana güvenmiyorsa ben o kelimeyi kolay kolay yazmam. Kelime ile et kemik gibi olmamız lazım.

Cansız- *O zaman ölçüyü de ayırt etmiyorsunuz diyebilir miyiz?*

Karakoç- Hiç ayırt etmem.

Cansız- *Aruz, hece, serbest; o an ne gelirse öyle mi yazarınız?*

Karakoç- Ne gelirse onu yazarım. Kalıbı belirleyen ses, ses, ses, ses. Mühim olan ses. Herkes, sesin peşinde koşmuyor.

Cansız – *O zaman sizde mana daha geride; ses, üslup ön planda.*

Karakoç- Bak, Bursa'nın en büyük şairlerindenmiş, bir genç var. Yeni nesil şairlerden. Allah'ım! Yurt dışında şiir şölenlerinde beraber olduk, vallahi adamı kırmak da istemedim ama iki defa gördüm, şöyle bir şey oldu. Şairler konuşmaya çıkınca bunlar hemen dışarıya koştular, kaçtılar, niye çıkıyorlar diye baktım. Sigara yakmışlar. Toplumdan ilgi görmedikleri için veryansın bağırıp çağırıyorlar. Ben onlara şunu dedim: “Sen malını satmıyorsun ki... Satacak mal üretmiyorsun ki... Sen ancak kendini düşünüyorsun, laf olsun da ne olursa olsun, işte senin modan bu. Buğdayı sen üreteceksin.”

Bak, ben hece kalıbını aldım mıydı hemen 3-4 boyut kazandırıyorum bir anda bir şiire. Bazı kimseler, yok böyle şiir kalıbı, diyor. Ben yazdım, oldu. Ben yazdığımı göre bir iddiam var, taklit etmiyorum ki ben. Ben soruyorum hocalara, profesörlere soruyorum. Bu şiirde bilinen ölçü yok, bu kalıp falan, meşru mudur, bunun ilahî bir şeyi var mı? Yok. Bakıyorum ki hepsi Arapların usulünde, onlar ne yazmışlarsa onları alıp gidiyorlar.

Cansız- *Bu da yani aruz onları sınırlandırmış, bence bağlamış onları. Uçacak kanat kalmamış onlarda. (Sözüm hoşuna gidiyor ve gülüyor.)*

Karakoç- Evet, iyi etmiş.

Cansız- *Hangi renkleri seversiniz, en sevdiğiniz renk ne? (Cevap vermeyince devam ediyorum.) Mesela Ahmet Haşim gece ay ışığını, renklerden sarı kızılı, mevsimlerden sonbaharı sever. Sizin böyle bir yönünüz var mı?*

Karakoç- Ben onu bunu bilmem. Gece bir köyden, bir kazadan, bir vilayetten çetenlere yüklenmiş karpuz dolu arabalar... O bazen yağlanmış bazen kömürleşmiş, gıcır gıcır ötüyor, bar bar bağırıyor. Gece giderken onları dinlemeyi severim. (Tahta tekerlekli kağınlardan bahsediyor.)

Cansız- *Tekerlek gıcirtısı size müzik gibi geliyor yani, çok ilginç.*

Karakoç – Evet, öyle.

Cansız- *Şiirleri gece mi gündüz mü yazarınız?*

Karakoç – Şiir, her dönemde gelir bana, zamanı yok.

Cansız- *Sizin okuyucu kitleniz kim? Yöneticiler mi, aydınlar mı, halk mı?*

Karakoç- Vallahi ben elimin altında yetişene bile sahiplik edemiyorum. Sahiplik bana çok çirkin gelir. Ben, insanları eşit görürüm kendime. Kimseyi kimseden ileri görmem, fazla görmem. İnsanları birbirinden ayırt etmem, üstün görmem. Neyse hüneri, gösterebilir; onu beklerim.

Cansız- *Dolunay'ı çıkartırken kirlenmeden bahsetmişsiniz. Hâlâ o kirlilik var mı ve bir gün temizlenir mi sizce?*

Karakoç- Hâlâ var. Temizlenir mi? (Gözlerime bakıyor inanmadığı ifade edercesine.)

Cansız – *Allah bilir der gibisiniz.*

Karakoç- Hayır, şimdi ben arkadaşları affettim desem yine beni bırakmazlar, sürekli sendeletmeye çalışırlar ama ben onlara fırsat vermedim.

Cansız- *(Kitabın sayfalarını karıştırırken bir mısra dikkatimi çekiyor, okuyorum.) “Onun eli benim cebimde benim ellerim kelepçeli.” Ne güzel bir mısra bu, tam da günümüze uygun. Şiirlerinizin konusunu yaşanan olaylardan mı alırsınız?*

Karakoç – Tabii, öyle.

Cansız- *Şiirleriniz arasında benim için farklı, önemli dediğiniz bir şiiriniz var mı? “Ihlamurlar Çiçek Açtığı Zaman” şiiriniz çok sevildi mesela.*

Karakoç- Hepsi önemli benim için, mesela bir Kepez şiiri.

Cansız- *Çok güzel bir şiir Kepez. Hangi duygularla yazdınız Kepez’i?*

Karakoç- Ben onu yazarken şunu düşündüm. Ben, evvela her şeyin yerine kendimi koyarım. Ben ne olmak istiyorum, devletim de dinleyenler de aynı tema üzerinde yürüsün isterim. Yapar yapar, yapmaz yapmaz, o artık onların bileceği bir şey. Ama ben anlatıyorum denizde geçen macerayı. Bir deniz sahilinin balıkçılık yaparak geçinen insanları var, sıkıntılar var. Bir plan yapıyorum, yerine kendimi koyuyorum, kendimi orada hissederek yazıyorum. Hem de en güzel bir hikâye oluyor kafamda, ona göre yazıyorum.

Cansız- *“Kepez” kelimesinin anlamını birçok kişi sizin şiirinizden öğrendi.*

Karakoç- Kepez; denizlerin ana kayalıklarıdır, dağların yüksek yerleridir, kuşların ibiklerine de denir.

Cansız- *Şiirlerinizde birçok kelime var; yaygın kullanılmayan, unutulmuş hatta sözlükte bile yer almayan Türkçe kelimeler. Bunları özellikle mi kullanıyorsunuz?*

Karakoç- Evet, bilerek yapıyorum, geçmişte kullanılmış, şimdi niye kullanılmaz? Onun için hatırlatıyorum.

Cansız- *Bir ara Arapça bütün kelimeleri Türkçeden atalım diyenler olmuş. Siz buna ne dersiniz? Dilde sadeleşmeden yana mısınız siz?*

Karakoç- Halt etmiş onlar. Sadeleşme bu değil, sadeleşmek başka dilden kelimelere yapılır. Benim yaptığım yaşayan kelimeleri korumaktır. Dildeki kelimeleri özellikle seçerek kullanıyorum, onların yaşamasını istiyorum. Geçmişte nasıl kullanılmışsa şimdi de kullanılması gerektiğini düşünüyorum.

Cansız- *Kendinizi tanımlamanızı istesem kendinizi nerede, hangi çizgide görürsünüz? Milliyetçi, Türkçü, Ülkücü, Turancı, İslamcı vs.*

(Bu soruya cevap vermedi Bahaettin Karakoç, yüzüme baktı, baktı... Böyle bir soru bana sorulur mu dercesine. Şaşırdım, biraz düşündüm. Anladım ki insanların sınıflandırılmaması gerektiğine inandığını ve bu yüzden Dolunay dergisinde tüm kesimlerin şiirlerini yayınladığını söyleyen Bahaettin Karakoç gibi dar kalıplara girmek istemeyen bir şaire en sorulmaması gereken soru buydu.)

Cansız- *Dolunay’da “özenti değil özden şiir” diye yazmışsınız. Türk şiirinde birçok şair özenti içinde olmuş. Sizin bu kitaplardaki şiirlerinizde özenme yok. Türk edebiyatında Fransız şair Baudelaire’i ya da yabancı başka anlayışları taklit eden birçok şair var. Siz Batı*

edebiyatını okumadınız mı? Okuduğunuzu da biliyorum aslında. O halde Batı edebiyatından niye etkilenmediniz?

Karakoç- Çok okudum, okudum ama eser, millî olmayınca eser olamaz. Ben Nazım Hikmet'i Necip Fazıl'dan üstün tutarım.

Cansız- *Niye üstün tutarsınız?*

Karakoç- Necip Fazıl ve Nazım Hikmet, ikisi de arkadaştır, ikisi de aynı dönemin insanıdır. İkisi de nerdeyse beraber yediler içtiler, aynı zevki sürdüler, yaşadılar. Sonradan bir farklılık getirmeye çalıştılar?

Cansız- *Necip Fazıl ve Nazım Hikmet'in birbirlerini andıran yönleri mi var?*

Karakoç – Evet, bunların milliyetçi üslubu ne? Baudelaire'i ezberlediler, Baudelaire mektebinden çıktılar. Şiirlerinde Necip Fazıl olarak ya da Nazım Hikmet olarak kalmadılar. İkisinin de şiiri yabancı mekteplerden çıktı. İkisinin de şiiri millî değildir. Millî olmayınca eser, evrensel olamaz. Evrensel değil, millî değil ama o zaman ne bu şiir? Nazım Hikmet, bazı şeyleri inkâr etmek zorunda kaldı. Necip Fazıl, neyi inkâr etmek zorunda kaldı da Fransız şiiri etkisinde böyle şiir yazdı. Necip Fazıl, hangi İslâmî savunmayı yaptı?

Cansız- *Necip Fazıl'la karşılaştınız mı hiç?*

Karakoç- Kızım, nereye gelirse bize özel haber gelir, onun ekibi gelir, bizi alır götürürler. Biz her yere gideriz, alkışlarız.

Cansız – *Rahmetli Necip Fazıl, konuşacağı topluluğu beğenmezse konuşmazmış, diye duydum. Üniversite yıllarında Necip Fazıl'ı dinlemeye giden bir arkadaşım anlatmıştı.*

Karakoç- Bir hastalıktır bu, mecbur değil herkes seni dinlemeye. Yiğit isen kimsenin konuşmadığı yerde konuş, yiğitlik bunu göze alabilmek.

Şimdi ben zaman zaman İsveç'e gidip geliyorum. Benim gelinim orada profesör, biliyorsun değil mi? Orada Türk Cumhuriyetlerinden birçok şairle, Türkologla karşılaşıyorum. Oralarda kendi şiirlerimle ilgili konuşmalar yapıyorum bir Türk olarak, şiirlerimi okuyorum. Üniversitelerde Türkçe konuşmalar yapıyorum, salon tıklım tıklım doluyor.

Cansız- *Sanatçılara orada buradan daha mı çok değer veriliyor?*

Karakoç- Daha fazla değer veriyorlar dışarıda. Türkmenistan'da birisinin arazisine, bütün mallarına el koymuşlar. O da çekmiş İsveç'e gelmiş, orada çok ilgi görmüş, cennet gibi bir yerde yaşıyor, bir roman yazmış, Batı klasiklerini bin defa geçer. Okudum, hoşuma gitti.

Cansız- *Batı'ya gidenler insan hakları daha ileride olduğu için mi gidiyorlar sizce?*

Karakoç- Tabi, şimdi özgürlük çok önemlidir.

Cansız- *Türkiye'de insana değer verilmiyor mu?*

Karakoç – Soruyorum sana, var mı Türkiye'de? Demokrasinin hali ortada, toplum bilgi toplumu değil, her şey medyanın elinde.

Cansız- *Sizin konuşmaya çekindiğiniz yerler, zamanlar oldu mu? Tek parti döneminde ya da ihtilal olduğu zamanlarda mesela.*

Karakoç- Ben mi? Hiçbir sıkıntı yaşamadım, hâlâ da sıkıntı çekmiyorum. Bunun sebebi de şu: Ben Allah'a inanıyorum. Allah'tan başka bir güce inanmıyorum. Benim rızkımı

gören de beni yaşatan da Cenab-ı Allah. Ona inancım tam iken bana kalkıyor diyor ki biri şunun için bunun için şiir yaz, marş yaz. Ben sipariş üzerine çalışmam, hiç yazmadım öyle, yazmam. Benim adıma yazmaya çalıştılar, tutturamadılar. Birileri Karakoçların şiirini över, her yerde över ama bu beni ırgalamaz ki.

Cansız – *Türkiye’de önceki dönemlerde iktidarı elinde tutan birileri tarafından zaman zaman hem sağdan hem soldan sanatçılara eziyet edilmiş diye düşünüyorum, ileri mi gitmiş onlar da bilmiyorum ama.*

Karakoç – Hayır. Ya devlet nimetinin farkına varmışlardır ya da çalışmadan yemenin tadına.

Cansız- *Atatürk’e nasıl bakıyorsunuz? Bu konudaki fikrinizi çok merak ediyorum.*

Karakoç – KIZIM, bir zaman karşıydım bu düşünceye, bir zaman karşıydım. Ben İsveç’teyken “Hangi Atatürk” diye soru soran bir kitap geçti elime. Attila İlhan’ın kitabından değiştirerek Taha Akyol da “Ama Hangi Atatürk” diye bir kitap yazmış. Muhakkak okuyacağım, dedim. Bu kitabı bir okumada bitirdim. Bütün Türkiye’de Atatürk’e karşı oluşturulmuş bir düşmanlık var. Hele hele dindar geçinip Atatürk’e düşmanlık yapanlar, Atatürk’ü yok etmeye çalışanlar var. Hatta siyasilerde de aynı hastalık var.

Cansız- *Bu düşmanlık nasıl oluşturuldu? Hak ediyor mu bunu Atatürk?*

Karakoç- Hak etseydi görürlerdi boylarımı.

Cansız- *Sizin için Ak Saçlı Kartal ve Türk şiirinin Dede Korkut’u diyorlar.*

Karakoç- Ben kimseye demedim böyle söyleyin diye, demem.

Cansız- *Şiirlerinizden çıktı değil mi bu?*

Karakoç- Evet, şiirlerden çıktı. Türk Cumhuriyetlerinde de aynısını söylüyorlar.

Cansız- *Sizi Türk Cumhuriyetlerinde çok seviyorlar. Kazakistan’da Abay Ödülünü aldınız, ödül olarak verilen at duruyor mu hâlâ?*

Karakoç- Uzunağaç kolhozunda durduğunu söylüyorlar.

Cansız- *Çocukken de ata biner miydiniz?*

Karakoç- Binerdim.

Cansız- *Rahmetli Mehmet Çınarlı’nın anlattığına göre Kazakistan’da "Büyük Abay Ödülü" olarak size dev gibi bir at hediye etmişler. Sizi tanıyanlar şimdi bu durmaz, ata binerse diye de korkmuşlar. Siz dizginini alıp atın sırtına atlamışsınız. Yerinde duramayan, şaha kalkan at, adeta dizginini kıracaktı. Orada toplananların hepsi korkarak atın çevresinden uzaklaşmış.*

Karakoç – Hemen anladım atı görünce baltayı nerede taşa vurduğumu. Evet, kendime çok güvenmiş ve gururlanmıştım ödülünden dolayı.

Cansız- *Siz atın kulağına eğilip bir şeyler söylemişsiniz. O anda şaha kalkmış olan dev hayvan herkesin şaşkın bakışları arasında yumuşayıp uysallaşmış. Siz de gezip gelmişsiniz. Attan indikten sonra size "Nasıl oldu, atın kulağına ne söyledin de yumuşadı?" diye soranlara ne dediniz?*

Karakoç – “O sır benimle at arasında. Sırrı ata emanet ettim. İsterseniz gidip kendisinden öğrenin.” dedim.

Cansız- *Atın kulağına ne söylediğinizi daha sonra açıkladınız mı onlara?*

Karakoç –Hayır, ben söylemedim.

Cansız – *Benim oğlana anlatmışsınız ama. Dede n'olur anlat, deyince kıramamışsınız, anlatırken videonuzu çekmiş o da.*

Karakoç – *(Şaşırıyor) Abdurrahman'a mı anlatmışım, hiç farkında değilim.*

Cansız – *Çocuklara sevginiz sırrı ifşa etti. (Diyerek gülüyorum.)*

Rahmetli Abdurrahim Karakoç Mihriban şiirini nasıl yazdı? Sevdiğinin adı Mihriban mıydı?

Karakoç -Yok. Üç tane Mihriban'ı vardı. *(Deyince şaşırıp gülüyoruz hep birlikte)*

Cansız- *Hiçbirini alamadı mı?*

Karakoç- Hiç birisini de alamadı.

Cansız- *Kadersiz miydi biraz rahmetli? Nasıl oldu bu olay?*

Karakoç- Biraz da öyleydi. Gaziantep'ten içmeye gelmişlerdi. Bizim bahçeye gelmişler, orada tanışmışlar. Abdurrahim'in hemen gönlü düşer, hemen onunla evlenmeyi kafaya koyar ama evet deseler de bu ani evlilik kararı kız tarafını düşündürüyor. Kızı istemeye annesi, babası hiçbiri gitmedi. Kim gitti? Rahmetlik Hatice Karakoç gitti, analık yaptı.

Cansız- *Yani eşinizle siz Gaziantep'e gittiniz, öyle mi?*

Karakoç – Evet, biz gittik. Bizi çok güzel karşıladılar. Yemek falan da yedirdiler, buna rağmen “yok” dediler.

Cansız – *Aaa! Niye gelin isteyin dediler de sonra vazgeçtiler?*

Karakoç – Kızın teyzesinin oğluna beşik kertmesiyle nişanlı olduğunu söylediler. Biz şimdi dönüp nasıl bunu söyleyeceğiz, dedik. Biz orada korktuk, söyleyemedik size, dediler. Kızın kaçırılmasından korkmuşlar.

Cansız- *Kızın da gönlü var mıydı?*

Karakoç- Vardı.

Cansız- *Kızın adı ne idi?*

Karakoç- Birisi Türkan'dı. *(Ötekilerin isimlerini hatırlamadı. Hatırladığı isim Türkan olduğuna göre anlaşılan o meşhur şiirde geçen Mihriban'ın gerçek adı Türkan olmalı diye düşündüm.)*

Cansız- *Sonra Abdurrahim Karakoç o kızı görmüş diye okudum, doğru mu?*

Karakoç- Uyduruyorlar, yok şöyle olmuş böyle olmuş diye bir sürü hikâye uyduruyorlar.

Cansız- *Mihriban'la ilgili bir sürü şeyler yazıyorlar sosyal medyada?*

Karakoç- Vallahi yalan, billahi yalan.

Cansız- *Şiirlerinizde insan dışındaki canlılar çok yer alıyor. Kuş olsanız kartal mı olmak isterdiniz? Kartal gibi bir heybetiniz var, onun için soruyorum. (Deyince gülmeye)*

başlıyor, bir şey demiyor. Duruşu, bakışı, şiirleri ona heybet veriyor ama ufak tefek bir yapısı var aslında.)

Sizinle ilk tanışmamız 1983 yılında Ankara'da DTCF'de öğrenciyken üniversitenin yakınında olan Zafer Çarşısındaki kitap fuarında oldu. Ay Şafağı Çok Çiçek kitabınızı alıp size imzalatmıştım. Siz stantta oturuyordunuz, yanınızda da Lütfi Şehsüvaroğlu vardı. O gün gözlerinizdeki ifadeden çok etkilenmiştim, sanki çok eskiden beri tanışıyorduk sizinle. Yıllar sonra ailecek görüşmeye başladık. Ailenize beni Ankara'dan hatırladığınızı söyleyince inanmamışlar, tabii bu benim çok hoşuma gitmişti. (Hoşuna gidiyor anlattıklarım, gülümsüyor.)

Karakoç – Evet, 1983 yılındaydı kitap fuarı.

Cansız- *Şiirlerin konularını yaşadığınız olaylardan alıyorsunuz. Her canlı sevgiyi anlar demiştiniz önceki ziyaretimde. Bir şiirinizde köye giderken karşınıza bir kurdun çıkıp size yol arkadaşlığı yapmasından bahsediyorsunuz. Gerçek mi bu olay? Çok ilginç geldi bana.*

Karakoç- Tabii, doğru. Bir gün köye doğru yürüyerek giderken sıkıldım. Allah'ım, bana bir yol arkadaşısı gönder, dedim. Karşıma bir kurt çıktı!

Cansız- *Korkmadınız mı?*

Karakoç- İlk gördüğümde o da korktu ben de. Gözü kıpkırmızı oldu, saldıracaktı. Benimki de öyle oldu. Korku korkuyu davet ediyor. Derken, derken... Gülümsedim ben. Gülümseyince kurdun gözündeki o kan da kayboldu birden. O da gülümsedi, gülümseyince her şeyin yerini sevgi aldı. Ne o bana bir metre yaklaştı ne de ben ona. Beraber yürüdük, bana yol arkadaşlığı yaptı. Arkadaşlık yapınca o kurdun ne kadar mübarek bir hayvan olduğunu gördüm.

Cansız- *Ne dediniz kurda, konuştunuz mu?*

Karakoç- Ne mi dedim, ağladım vallahi, o da ağladı. Ayrıldık, muhtarın evinin orada ben dolaşıyorum, karanlıkta tezek kokuları, dumanı gökleri tutuyor. Kurt gidiyor, duruyor, dönüyor bana bakıyor tekrar tekrar. Kurt dağı aşana kadar ben orda kaldım, ayrılmadım, döndüm dolaştım.

Bir de yılanla var böyle.

Cansız- *Onu da anlatır mısınız, nerede oldu bu olay?*

Karakoç- Sabahleyin Düziçi'nde okuldan kaçtım. Trenle Kapudere'de indim, kamyonla Nurhak'a kadar gittim. Oradan arabalar geçmiyor. Ekinözü'ne gidiyorum yaya. Bizim köye yakın bir Kürt köyü var. Bağlardan oraya vardım. Bir rampa var, oraya çıktım mıydı bizim köy görünür. Yolda giderken keklikler ötüyor, o kadar hoş ötüyor ki...

Allah'ım, dedim; bağlardan giderken bir yoldaş ver de sohbet ede ede gideyim, sıkılmayayım. Öyle dedim, çok sürmedi. Bir hışırtı duydum, otların arasında yara yara geliyor. Çavdara benzer bir buğday tipi var, onları yarararak otların arasından bir şey geliyor ama merakla beklemeye başladım. Gele gele geldi, kapkara bir yılan. O kadar büyük ki ensesinde saç kılları var. Korktum. İlk önce korkuyorsun, o da korktu, zaten korku karşılıklı, sirayet ediyor. Onun da benim de gözüm kıpkırmızı oldu. Aklıma kurt geldi. Kendi kendime "Haydi bakalım, sen kurda sözünü geçirdin, burada da dene." dedim. Durdum, şöyle bakarken gülümsedim; ben gülümseyince yılan da gülümsedi. Oh, dedim; ben tehlikeyi atlattım. Ben yürüdüm, o da geldi. Yolda yürümeye başlayınca o da yanımda o dağı çıkıncaya kadar benimle aynı hizada yürüdü, yoldaş oldu. Ayrılırken bir gül çalısı var, beyaz güller açmış,

bağın kenarında. Onun dibine varınca kafasını gösteriyor, sallıyor, yoruldu der gibi dilini çıkarıyor, vedalaştım. Ve gözleri dolu doluydu, benim de gözlerim dolu doluydu. Hâlâ o gül, o bağ gözümün önünden gitmiyor. (*Bunları anlatırken o anı yaşıyor gibiydi.*)

Cansız – *Karayılanların insanlara yakın yaşadığını anlatırlar ama beraber de yürümez böyle. Çok ilginç, sırlı bir olay yaşadığınız, okumuştum şiirlerinizde bu anlattıklarınızı.*

Şiirlerinizde çok takma ad kullandınız mı? Ben Erzinli Rahmanî adını biliyorum, siz söylemiştiniz daha önce. Ben de Erzinli olduğuma göre hemşeriyiz sizinle diyorum. (Bu sözüme sesli sesli gülüyor.) Niye takma isim kullandınız?

Karakoç- Kilis, Antep, Maraş, bu üç şehrin arasında halk şairlerini birbirine girdiriyorlar. Ben, Allah ona rahmet eylesin, Bedirhan Ermeydanı'na dedim ki: “Ben bunların adresine posta kanalıyla, her kanaldan şiir yağdıracağım takma adla, seyret gürültüyü. Nasıl kalkabilecekler mi altından bakalım?” Kaç tane şiirim var öyle yazdığım.

Cansız- *Peki o şiirler bu külliyata girdi mi?*

Karakoç- Yok, hiçbiri de girmedi.

Cansız- *Nerede o şiirler, şimdi nerede bulabiliriz?*

Karakoç- Sivas Üniversitesi'nde okuyan biri vardı, onlar araştırdı, şimdi o kişi profesör oldu, Erciyes'te çıktı şiir atışmalarım falan.

Cansız- *Şiirlerinizde Bahadır Ekinözü, Sait Yaylalı, Erzinli Rahmanî takma isimlerini kullandığınızı biliyorum. Bir Erzinli olarak merak ediyorum. Niye Erzin? Erzin'i görmüş müydünüz?*

Karakoç – Gördük sonradan. (*Diyerek gülüyor. İki yıl önce bizimle Erzin'e Karıncalı yaylasına gidişini kastediyor ve devam ediyor.*) Duymuştum Erzin'i. Mahlasları değişik yerlerden seçiyordum, Çorum'dan mesela. Değişik mahlaslarla yazıp birbirleriyle çatıştırıyordum. (*Birdenbire soruyor*)- Erzinli Ömer Semercioğlu, siz taniyor musunuz onu?

Cansız – *Tanımiyorum, tanımam lazım ama. Herkes birbirini tanır Erzin'de. Şair mi?*

Karakoç- Evet, âşık tarzı şiir yazıyor.

Cansız- *Erzinli mi gerçekten bu şair? (diye şaşkınlıkla sorunca gülmeye başlıyor. Anlıyorum ki kullandığı takma isimlerinden biri de Erzinli Ömer Semercioğlu'dur. Bana kalırsa şairin henüz bilinmeyen başka mahlasları da çıkacaktır.)*

Cansız- *Sizin sülalenize Karafakılar derlermiş, değil mi?*

Karakoç – Evet, Balcı Fakı derler dedeme. Sülalemize Karafakılar derler. Fakı, biliyorsun hoca demek.

Cansız- *Bize de Karafakılar derler. Bizimkiler Türkmen, göçle Maraş üzerinden gelmişler. Akrabayız sizinle galiba, yakınlığımızın sebebi bu olsa gerek. (Gülüyoruz.)*

Ailenizin nereden geldiğini biliyor musunuz?

Karakoç- Bilemem. Türkiye Yazarlar Birliği Başkanı Mehmet Doğan'la Türkmenistan'da bir bayram vardı, kutlamaya gittik. Meclis başkanı oturuyor, beni Bahaettin Karakoç diye tanıınca “Sen buradan gitmesin. Buranın filan köyünden” dedi; bir kitap çıkarttı. Bu köyden gitme, şu kadarı Elbistan'da, şu kadarı bilmem nerede, onları teker teker bana gösterdi.

Cansız- *Peki, en sevdiğiniz yemek ne desem?*

Karakoç- *(Gülerek) Elime geçen.*

Cansız- *Ben sayayım bildiklerimi; bulgur pilavını seviyorsunuz, pirinci sevmiyorsunuz.*

Karakoç –*Tamam. (Başını sallayıp gülüyor.)*

Cansız- *Bir de böğürtlen reçelini seviyorsunuz. (Gülüyoruz.)*

Bizim çiğ köfte sofrasında muhabbetlerimiz vardı sizinle; rahmetli eşiniz, kızınız, torunlarınızla beraber. Adana'ya ne zaman geleceksiniz? Gelin de bir çiğ köfte yiyelim, sadece siz gelince yapıyorum çünkü.

Karakoç – *(Gülerek) Ben köfte istemiyorum.*

Cansız – *(Her zaman ilk istediği çiğ köfte olurdu, şaşırıyorum.) Ne istiyorsunuz?*

Karakoç- *Ben karamuk reçeli istiyorum. (Diyor gülerek.)*

Cansız- *Karamuk nedir? Böğürtlene mi karamuk diyorsunuz yoksa?*

Karakoç – *Evet, karamuk denir.*

Cansız- *Eşim dizinden ameliyat olduğu için yaylaya gidemedik, bu yüzden böğürtlen reçeli yapamadım size.*

Karakoç -*Geçmiş olsun, ben başımdan oldum, o dizinden olmuş. (Muzip bir ifadeyle gülüyor.)*

Cansız- *Yaylaya gidince böğürtlen arayıp bulacağım, size böğürtlen reçeli yapacağım. Seneye de inşallah sizi tekrar götürürüz yaylaya.*

Karakoç –*Tamam.*

(İki yıl önce bir hafta yaylada bizimle kalmış, yaylayı da yaptığım böğürtlen reçelini de çok beğenmişti. Önceki yıl telefonla aramış: “Bekliyorum sizi Maraş’a, mutlaka gelin, Balhun da gelsin, çocukları çok özledim, gelirken böğürtlen reçeli de getir.” demişti ve biz kalkıp Maraş’a gitmiştik. Hemen reçeli açıtırıp bir çay kaşığı yemiş, bana ilaç gibi geldi bu, demişti. O gece orada kalmadığımız için çok üzülmüştü, ayrılırken gözleri yaşlıydı. Ona zahmet vermemek için kalmamıştık ama bunun yanlış bir karar olduğunu yola çıkınca kızımın da yaşlı gözlerinden anlamıştım.)

Bir şeyler hazırlıyorum, yemesi için. Yedikten sonra, biz artık gidelim de siz dinlenin, çok yorulduunuz, diyorum. O sırada gelen oğlu Oğuz, “Baba, sen biraz uyu.” diyor. İşiniz bitti gidiyorsunuz, diye sitem ediyor. “Bize zaman ayırdınız, çok yorulduunuz, teşekkür ederim her şey için. Adana'ya bekliyoruz mutlaka.” diyerek vedalaşıyoruz ama yol boyu ilk defa onu bu kadar bitkin gördüğümünden bahsedip duruyorum.

Maalesef bu konuşmadan 51 gün sonra, yaptığım karamuk reçelini ona götüremeden, bu yazının ses kayıtlarını daha yazıya geçiremeden, sanatıyla olduğu kadar dürüst ve mert duruşu, ilkeli tavıyla onu tanıyanların gönüllerini fetheden Beyaz Kartal sevgili Bahaettin Karakoç, “Beyaz Dilekçe”siyle Hakk'ın huzuruna doğru bu dünyadan uçtu.

Allah (CC) tövbe dilekçesini kabul eylesin!

Ruhu şad, mekânı cennet olsun!

Kaynaklar

Karakoç, Bahaettin (Mayıs 2012). Seyran. İstanbul: Nar Yayınları

Fotoğraflar

